

til Juli Maaned, da den paa Grund af et Medlems Sygdom enedes om at trække sig tilbage, og der kom en ny Regjering, under hvilken der ikke gjordes noget Forsøg paa enten at negte Finantsloven eller fjerne den ved en ny Adresse; men da man i Mai Maaned 1875 var kommen til Fællesudvalg, negtede største Delen af Folkethingets Delegerede i dette at forhandle, medmindre der blev gjort Regjeringen den Meddelelse, at Udvalgets Forhandlinger om Uoverensstemmelserne i Finantslovsforlaget ikke vilde kunne fremmes med Nytte, forinden Udvalget var bekendt med Regjeringens Stilling til dem. Svaret derpaa kom fra den daværende Conseilpræsident under 9de Mai og gif ud paa, at, for at lette en Uoverenskomst mellem Thingene, vilde Ministeriet indgive sin Dimission, saasnart Finantsloven var vedtagen. Derpaa afgif Ministeriet, og det nuværende Ministerium tilnaadte. Det forrige Aar gif volig hen. Den Finantslov, som Landstinget da vedtog, var visseelig faare langt fra at være god, men efter Regjeringens Ønske undlod man at gjøre væsentlige Forandringer deri. Da det kommende Aars Finantslovsforslag kom herind fra Folkethinget, var det jo klart, at dette var indrettet paa igjen at fremvinge et Ministerflite. Det var tydeligt deraf, at der var indfat Bestemmelser, som ikke havde nogen som helst finantfiel Betydning, men som Regjeringens Medlemmer og navnlig dens Formand havde erklæret for uantagelige, ikke for sig alene, men for enhver Regjering. Da Landstinget nu havde udstemt disse Ting af Finantsloven og forandret en hel Del andre Punkter, hvori Forandringer syntes os dels aldeles nødvendige, dels meget ønskelige, og Sagen kom til Fællesudvalget, var det let at gjætte, at man vilde forsøge at gjentage det Samme, der skete i Foraaret 1875, nemlig forsøge at faae Landstinget med til at gjøre en Meddelelse til Regjeringen, som kunde bevirke dennes Afgang. Dertil var Landstinget imidlertid fast bestemt paa ikke at ville medvirke, ingenlunde, som man har sagt baade i Fællesudvalget og andensteds og vel vil gjentage, af personlig Kjærlighed og Hengivenhed til de nuværende Ministre, eller fordi man satte de nuværende Ministres Personer over Ængheden mellem Thingene, men fordi man betragtede det som en meget større Ulempe at tvinge det nuværende Ministerium i dette Dieblit til Afgang end selv den store Ulempe, at der ingen Ænghed blev mellem Thingene om Finantsloven. Det er en samvittighedsfuld Afveien af disse to Ulemper mod hinanden, der har formaet Landstingets Flertal til bestemt at modsætte sig ethvert Forsøg paa at indblande Ministeriets Gyldentid eller Spørgsmaalet om dets Forhold til Rigsdagen i Afgjørelsen af Uoverensstemmelser om Finantsloven. I Begyndelsen af Fællesudvalgets Forhandlinger traadte dette ikke tydelig frem. Det blev derpaa fra Landstingets

Side foreslaaet, at man skulde begynde Forhandlingerne med at opgive de fem Punkter, som man havde sat ind for at drive Ministeriet bort; først da, naar de vare opgivne, vilde Forhandlingerne have Udfigt til at føre til et gunstigt Resultat, til Ænghed mellem Thingene. Dette negtede man; man beklagede sig over, at vi fordrede Underkastelse og Ymygelse, og sagde, at derpaa kunde man ikke indlade sig, inden vi havde sagt, hvad det var for andre Lempelser, vi vilde indrømme i Finantsloven. Der fremkom da fra Udvalgets Flertals Side de Forslag til Forandringer, som nu foreligge for det høie Thing under Nr. 1, og da de vare fremkomne, fremkom der fra Fællesudvalgets Mindretal Forslag, som ogsaa indeholdt — det skal jeg villig erkende — betydelige Indrømmelser, men de vare kun faa og ikke nær saa mange, som der efter Landstingets Mening vilde være nødvendige for at opnaa Ænghed. Da imidlertid disse Forslag vare fremkomne, erklærede man ikke at ønske at forhandle om dem i det samlede Udvalg men indbød til en Underhandling af nogle Delegerede fra begge Sider. Denne Underhandling blev indrømmet fra Flertallets Side, og 6 af hver af de to Grupper traadte sammen. Strag eller, om ikke strag, saa i Begyndelsen af det andet Møde, som disse 12 Mand holdt sammen, fremtraadte det utvetydigt, at det, man vilde, og for hvilket man vilde byde os selv meget store Indrømmelser, idet man erklærede, at intet Punkt i Finantsloven var absolut uforanderligt, var, at vi skulde medvirke til Regjeringens Afgang. Da dette fra vor Side blev negtet, fremkom i næste Fællesudvalgsmøde det Forslag, der findes trykt paa Betænkningens første Side, at Fællesudvalget skulde beslutte at give Conseilpræsidenten den Meddelelse, at efter det Standpunkt, hvorpaa Forhandlingerne befandt sig, syntes en Uoverenskomst at kunne naas, men at det var umuligt under det nuværende Ministerium. Da dette Forslag var forkastet med 16 Nei mod 14 Ja, foregif naturlig Delingen i et Mindretal og et Flertal. Jeg tror, at denne Fremstilling, som jeg nu har givet, er fuldkommen objektiv og korrekt, og at den ikke lader fjerneste Tvivl tilbage om, hvad Meningen har været navnlig med at indsætte i Finantsloven visse Bestemmelser, som ikke havde nogen finantfiel Betydning, og haardnakket at vægre sig ved at borttage nogle af disse, men hellere udsætte sig for et Brud end at falde dem tilbage, nemlig at tvinge Ministeriet til at gaa af. Det er nu klart, at Grunden til, at Fællesudvalgets Flertal ikke kunde gaa ind derpaa, var den, at man fra anden Side ikke vilde være tilfreds med, at vi fik et andet Ministerium, og at Villigheden til at gaa ind paa en saadan Erklæring overfor Ministeriet som den, hvortil Fællesudvalget var indbød, blot vilde føre til en uendelig Række af Ministerfliter, indtil man tilsidst naaede det Ministerium, som